

MARTINA MINAŘÍK PAVELKOVÁ

MgA. MARTINA MINAŘÍK PAVELKOVÁ

narozena 4. 5. 1989 v Opavě

Za Humny 57, 747 05 Opava (Česká Republika)

+420 720 148 464

mar.pav@seznam.cz

www.martinapavelkova.com

www.gotttfrei.com

VZDĚLÁNÍ

2010-14	Fakulta výtvarných umění Vysokého učení technického v Brně Ateliér tělový design (Mgr. A. Lenka Klodová, Ph.D.)
2011	Akademia Sztuk Pięknych im. Jana Matejki, Krakow Ateliér Interdisciplinárních tendencí (prof. Zbigniew Bajek) Ateliér kresby (prof. Marek Szymański)
2008-10	Fakulta výtvarných umění Vysokého učení technického v Brně Ateliér tělový design (doc. Mgr. Jana Preková)
2004-08	Střední škola průmyslová a umělecká, Opava obor: Propagační výtvarnictví – propagační grafika

PROFESE

2014-dosud	umělecká činnost
2014-2019	SŠPU Opava (učitelka oboru Grafický design a ateliéru kresby)
2019-2020	ZUŠ Opava (odborný pedagog)
2012-dosud	Galerie a multikulturní prostor Gottfrei (kurátorka, provozovatelka a organizátorka kulturních akcí)
2020-dosud	Fabrik art – lektorská činnost
2022-2024	PAŁANYCJA – dobrovolnické komunitní centrum pomoci pro válečné uprchlíky v Opavě – spoluzakladatelka a hl. koordinátorka centra

SAMOSTATNÉ VÝSTAVY

2023	Buď silná, Buď světlo, Buď Láska, Katedrála Nanebevzetí P. Marie a sv. Jana Křtitele, Sedlec, Kutná Hora
2019	Princeznám se přece nelže, Galerie ZaZa, Ostrava
2017	Generace jednorozců, Galerie GASK, Kutná Hora
2015	Ještě jedno ráno pro Emmu, Galerie Umakart, Brno
2012-13	Láska je, když seš kurva!, Galerie Obecní dům, Opava
2012	Limited emotion, Opava
2010	SoumArt fest - festival divadla, poezie, hudby a výt. umění, Loutkové Divadlo, Opava

SKUPINOVÉ VÝSTAVY

2025	Fabulae de Monte Cuthna, České muzeum stříbra, Kutná Hora
2024	Nová socha v Opavě?, Opava
2022	Kombinace citlivostí ATD s Isabelou Grosseovou, Galerie města Blanska, Blansko
2022	FREI!, Dům umění v Opavě, Opava
2018	Stavy mysli / Za obrazem - Obměny a intervence, Galerie GASK, Kutná Hora
2017	Výstava absolventů, výstavní síň ZUŠ Opava
2016	Náplavka, Landscape festival, Opava
2015	Symposium Gottfrei, Galerie Gottfrei, Opava
2014	Nemusí to být žert, Galerie Rampa, Ústí nad Labem
	Akt_ual, Galerie Artatak, Praha
	Symposium Gottfrei, Galerie Gottfrei, Opava
2013	Body varu - Trhni si!, Galerie Cella, Opava (fest. Bezručova Opava)
	Symposium Gottfrei, Galerie Gottfrei, Opava
2012	KULTURALia, klub Fabryka, Kraków
	Opavský polotovar, Galerie Gottfrei, Opava
2011-12	Salón 1, Galerie Gottfrei, Opava
	R. A. C. o / zdraví, Zahradníková poliklinika, Brno (Týden výtvarné kultury)
2011	Wielki finał, ASP im. Jana Matejki, Kraków
	Ztracená Opava, Galerie Gottfrei, Opava
2009-10	neLidské, Komunikace s Hermannem Nitschem, Reduta, Brno
2009	ÓÓOpava, Obecní dům, Opava
	Pinduca, naučíme vás lambádu za dvě hodiny, Dům umění, Opava
2008	Figurama, Staroměstská radnice, Praha
	Doma, ale venku II, Galerie Albertovec, Albertovec

PERFORMANCE & HAPPENING

2015	Migranti, veřejné prostory, Symposium Gottfrei, Opava
2013	Plačky - slzy v pitnou vodu, FaVU výlohy, Brno
2012	Drink it up!, spolupráce s časopisem Maxim, Brno
2011	Nosferatu, Harenda: první fáze, Kraków: druhá fáze
2011	Jesus, vojenský splav, Opava
2010	Deka crash, instalace videa: BOL.ERO(S), klub Sklenick, Brno (v rámci Dekadence now!)
	Pneuparnas, Zachraň Parnas! - happening, Zelný trh, Brno
2009	Antropometrie - pocta Yves Kleinovi - happening s kapelou Longital (v rámci festivalu Další břehy), kostel sv. Václava, Opava
	Znaménka krásy (Mozartovský ples), Reduta, Brno
	Hands up! - taneční a módní přehlídka (zn. Fetish), (Mozartovský ples), Reduta, Brno

SYMPOZIA

2024	Nová socha v Opavě 2024, sochařské symposium, Opava
2020	Landscape festival, Žižkov, Praha
2016	Landscape festival, Opava
2011-14	Symposia Gottfrei (účast a organizace na každoročním výtvarném sympoziu v Galerii Gottfrei, Opava) - malba, realizace ve veřejném prostoru

ZASTOUPENÍ VE SBÍRKÁCH

Galerie GASK, Kutná Hora
Soukromé sbírky

OCENĚNÍ

Sochařské symposium – Nová socha v Opavě 2024 – 1. místo

Sestry (z cyklu: Broskvová domácnost) / olej na plátně, 120x90 cm, 2025

Lola (z cyklu: Broskvová domácnost) / olej na plátně, 70x55 cm, 2025

Fabulae de Monte Cuthna

14. 5. - 9. 11. 2025

České muzeum stříbra, Kutná Hora

Autorky: Martina Minařík Pavelková, Nina Kirk, Kristýna Nejedlá Bujárková

Kurátorka: Radka Zahradníková

Výstava Fabulae de Monte Cuthna vznikla k 30. výročí zapsání Kutné Hory na Seznam světového dědictví UNESCO. Tři autorky – Martina Minařík Pavelková, Nina Kirk a Kristýna Nejedlá Bujárková – vytvářejí prostředí, kde se snoubí mystika středověkých legend s výpovědí o současném světě a rozehrává se alchymie ženské zkušenosti. Překračují hranice mezi hmotným a nehmotným, historií a osobní pamětí. Architektonické prvky muzea zalité rudým světlem odkazují na kámen mudrců i krev obětí a zároveň evokují ženskou sílu, spiritualitu a cyklický rytmus přírody i těla.

Vizuální jazyk výstavy osciluje mezi pověstí a vizí, konkrétní příběhovostí a abstraktní symbolikou. Všechny instalace vyrůstají z lokálního kontextu Kutné Hory, z jejích pověstí, hornické historie i sakrální architektury a každá z nich ho přetváří v hluboce osobní i univerzální obraz. Vstupujeme do Rozininy komnaty, která se stává místem zasuté paměti i hlasité výpovědi, dotýkáme se alchymických struktur a slyšíme dech jeskyně, sledujeme tichý pohyb Meluzíny v podzemních šachtách. Tato multimediální výstava není lineárním vyprávěním. Je rituálem. Je prostorem, kde se spojují materiály, zvuky a světla v performativním aktu připomínání, obnovy i vnitřní proměny.

Fabulae de Monte Cuthna

Příběh Roziny Ruthardové

Instalace Martiny Minařík Pavelkové nás provází pověstí o Rozině Ruthardové, krásné dceři bohatého kutnohorského měšťana, kterou otec nechal zazdít zaživa oslepeným zedníkem, než by dal věno a přišel tak o část svého majetku. Autorka propojuje příběh ženské bezmoci s novými technologiemi: pomocí laseru, 3D tisku i taktilních prvků vytváří prostředí, v němž se středověký osud transformuje do současné úvahy o ženské zkušenosti, vlastnictví a mlčení. Její práce tematizuje mužskou přítomnost nikoli jako konkrétní postavy, ale jako nehmotnou sílu, která formuje a zároveň rozostřuje hranice mezi viníkem a svědkem. Rozinina komnata (2025, 3D tisk a kombinovaná technika) je site-specific instalace, která přenesla gotickou kapli umístěnou v prvním patře na Hrádku do výstavních prostor. Gotická klenba je zahalena do suknic a pentlí dívky čtrnáctého století, která se má stát vdanou ženou. Bohužel cesta krvavě rudé mašle nás zavede k Objektům Roziny (2025, 48 fotografií a kombinovaná technika), k portrétním fotografiím mužů zahalených tak, aby neviděli, co se před nimi děje. Na nádvoří hrádku, v zazděném gotickém okně se symbolicky zjevuje jméno Rozina (2025, laser), které byla zazděna v domě v Ruthardské ulici.

Vernisáž výstavy

Fabulae de Monte Cuthna

Rozinina komnata

Rozinina komnata je site-specific instalace, již byla inspirací sama gotická kaple, kterou nalezneme v prvním patře Hrádku (Muzea stříbra). V podobě zjednodušené konstrukce stanu ožívá jako komnata zazděné dívky ze čtrnáctého století dole ve výstavních prostorách. Kovové pruty gotické klenby jsou spojeny sedmi hvězdami a několika posuvnými klouby z 3D tisku. Jsou zahaleny do dívčích suknic, volánů cudně navázaných na šedesát malých bílých mašliček, dvacet čtyři velkých bílých mašlí a šest rudých stuh v samém vrcholu. Tyto „saténky“ napínají cípy a volány několika druhů atlasového povlečení, které jsem pro Rozinu sbírala po dědictví žen, matek, babiček. Bývalo ještě donedávna tradicí, že každá slečna na vdávání dostala právě takové prádlo, které si ozdobila vyšíváním iniciálami. Rozina byla také slečna na vdávání, snad měla i milého, sňatku se ale nedožila. Možné varianty jejích iniciál jsem do šesti míst klenby vyšila. Prostor komnaty je rudě podsvícen.

site-specific instalace, mix média, 3D tisk, šití a vyšívka, 260x240 cm

14. 5. - 9. 11. 2025

České muzeum stříbra, Kutná Hora

Rozinina komnata / site-specific instalace, mix média, 3D tisk, šití a výšivka, 260x240 cm

Rozinina komnata / site-specific instalace, mix média, 3D tisk, šití a výšivka, 260x240 cm

Fabulae de Monte Cuthna

Objekty Roziny

Objekty Roziny jsou zachycením lineárního příběhu k Rozinině komnatě. Během práce na gotické komnatě vznikla potřeba zachytit mužský element v příběhu. Ať už to byl otec, onen zedník, jenž ji se zavázanýma očima zazdil v komůrce, nebo její milý. Byli to muži, kteří v jejím osudu sehráli důležitou roli. Vznikla série portrétních fotografií, které zachycují muže zahalené do Rozininých sukní tak, jak jsem je v průběhu času šila, aby neviděli, co se před nimi děje. Žádný z fotografovaných nevěděl, čeho bude součástí. Během zahalování tváře a focení jsem vyprávěla příběh Roziny Ruthardové a jejich výsledný výraz byl čistě reakcí na naše setkání. Každé bylo jiné. Někdy to byli zcela neznámí lidé. Mezi muži je ukryta také jedna žena, Rozina.

48 fotografií, kombinovaná technika, světelná instalace, 110x120x60 cm

14. 5. - 9. 11. 2025

České muzeum stříbra, Kutná Hora

Objekty Roziny / 48 fotografií, kombinovaná technika, světelná instalace, 110x120x60 cm

Objekty Roziny / 48 fotografií, kombinovaná technika, světelná instalace, 110x120x60 cm

Fabulae de Monte Cuthna

Rozina

Podle místních (Kutnohorských) pověstí se traduje, že o ulici níž pod Hrádkem (ulice Ruthardská) Rozina tu a tam straší. K smrti tam vyděsila svého zedníka a údajně tam stával jejich rodný dům. Tuto část příběhu zobrazuje na nádvoříHrádku v zazděném gotickém okně samotná Rozina. Svě jméno do výklenku několikrát do hodiny rudě propíše.

laser, propisování v zazděném gotickém okně, site-specific, zobrazení každých 15 minut

14. 5. - 9. 11. 2025

České muzeum stříbra, Kutná Hora

Rozina / laser, propisování v zazděném gotickém okně, site-specific, zobrazení každých 15 minut

Batmanky / akryl na plátně, 115 x 85 cm, 2024

Ony dvě / akryl na plátně, 70 x 55 cm, 2024

Nová socha v Opavě 2024

2024

Sochařské sympozium pro veřejný prostor v Opavě
a výstava tvorby a návrhů děl účastníků sympozia v arkádách v Opavě

V rámci oslav 800 let města proběhlo v loňském roce sochařské sympozium Nová socha.

Sochaři a multidisciplinární umělci zapojení do sympozia měli za úkol vytvořit návrh uměleckého díla, které by se mohlo stát novou dominantou opavského veřejného prostoru. Zadání kladlo důraz na originalitu, nadčasovost a schopnost komunikovat s veřejným prostorem a diváky. Dílo nemuselo mít nutně klasickou sochařskou podobu – umělci mohli pracovat i s technologickými, světelnými, zvukovými či interaktivními prvky. Klíčové bylo, aby jejich návrhy reflektovaly současnou dynamickou dobu a přinášely nové podněty do veřejného prostoru. Při hodnocení návrhů hrály roli nejen estetické a výtvarné kvality, ale také jejich funkčnost, udržitelnost a vztah k místu, pro které byly zamýšleny.

Účastníci sympozia:

Adam Hejduk, Daniel Klose, Iva Mrázková, Kurt Gebauer, Lenka Klodová, Libor Hřivnáč, Lucie Skřivánková, Martina Minařík Pavelková, Matěj Frank, Ola Sopčáková, Ondřej Géla, Pavel Strakoš, Petr Bulava, Tereza Svatošová, Tomáš Skalík, Tomáš Valušek, Viktor Svatoš

Hodnocení jednotlivých návrhů probíhalo vícero formami, tak aby se co nejvíce zapojila veřejnost a nejen odborníci a vedení města. Veřejnost mohla hlasovat on-line v anketě na Facebook stránce projektu – Nová socha v Opavě, na autorské prezentaci návrhů po vernisáži výstavy návrhů děl nebo osobně v Turistickém a informačním centru města Opavy. Návrhy také hodnotila odborná komise se zástupci města.

Výsledky a prezentace projektu: www.opava-city.cz/novasocha2024

Vernisáž výstavy a autorská prezentace

Martina Minařík Pavelková

„Fortušky“ a „Alej fortušků“

12

Vítězný návrh sympozia

Lokace umístění návrhu díla:

Horní náměstí – park za Slezankou

**Nová
socha?**
OPAVA
2014

Martina Minařík Pavelková

„Fortušky“ a „Alej fortušků“

Důležitým aspektem mého ideového záměru pro práci na návrzích „Nová socha“ bylo uvědomění si, že naše město v určených lokalitách další monumenty nepotřebuje. Začala jsem tedy o tématu přemýšlet zcela jinak. Pracovat s architekturou a celkovou plochou města, zasahovat formou site-specific, zkrášlovat jednotlivá místa.

Zasadit nové kořeny se starými tradicemi. Doma mám krabici fotek s prababičkami, pratetičkami, krásnými ženami v tmavých, zdobených šatech a šátcích. Obrázky už jsou poznamenané časem, ale nepatrné náznaky zdobení, vyšívání a zkrášlování mě přivedlo na myšlenku „zkrášlit“ zákoutí a místa Opavy. Spojovacím motivem všech zásahů do krajiny města se stala ona slezská lidová výšivka. Byla inspirací pro volné objekty „fortušků“ i parazitující krajky.

Prvním zásahem do prostoru města je obléknutí „fortušků“. Již vysázené stromy (mohou být mladé, opatřené dřevěnou či kovovou konstrukcí, která by se dala využít jako nosná konstrukce pro samotný „fortušek“), solitéry, dostanou kolem kmene děrované „vyšívané“ černé plechové suknice. Přes den si s prořezanými folklorními motivy pohraje slunce, ve večerních a nočních hodinách vytvoří stínové kouzlo umělé podsvícení v kruhovém rozložení kolem kmene stromu pod suknicí.

Druhou variantou práce s opavskými „fortušky“ je situování objektů do sadu. Pohrávám si s myšlenkou vytvoření unikátního městského sadu. Vysázením nových jablůnek do sadu ovocného či jeřabin do okrasného a vytvoření tak zcela jedinečného, nového společného prostoru ve městě.

*Fortušek, fortuch, fěrtuch, fěrtuch – obřadní a sváteční zdobené zástěry

Skici návrhu díla

Martina Minařík Pavelková

„Fortušky“ a „Alej fortušků“

Nákres a rozměry

Material dila

Vyfrézovaný (laserem vypálený na CNC stroji) plech o tloušťce 3–4 mm ohýbaný do tvaru suknice. Plechová forma bude upevněna na kovovou konstrukci (přip. dřevěnou) sloužící k opěrné funkci mladých stromků. V případě větší zátěže mohou být stojné sloupky posíleny. Barvení technickou voděodolnou barvou, příp. nástřikem. Celá konstrukce bude podsvícena bodovými světly do exteriéru.

Funkce díla

Instalace má funkci okrasnou, symbolickou, připomínkovou i historickou. Její symboliku nalezneme v prvku jako v osamoceném solitéru, tak v síle zástupů v alejích a sadu.

Instalace díla

U „obléknutí fortušku“ u již vysázených stromů se jedná o zcela jednoduchou instalaci, a to pouze nasazení a upevnění plechové suknice na opěrnou konstrukci (upevnění šrouby, plechovými spoji). V případě umístění osvětlení by byly do dřer kolem stromu vsazena bodová světla napojena na veřejné osvětlení. Jedná-li se o zcela novou výsadbu dřevin, založí se v prvním plánu sad.

Udržitelnost a péče o dílo

Péče o objekt by neměla být nijak náročná. Naopak se počítá se zásahem času a vlivem počasí. Jako stárnou vzpomínky a šediví staré fotografie, bude se měnit i podoba plechové suknice a získávat novou kresebnou patinu. Pokud bude potřeb a menších restaurátorských zásahů, předpokládají se úpravy plechové suknice, barvy či opěrných obručí a stojek. Dále bude zcela běžná péče o externí bodové LED osvětlení vsazené do chodníku, betonu či dlažby.

Martina Minařík Pavelková

Krajkové parazítky

13

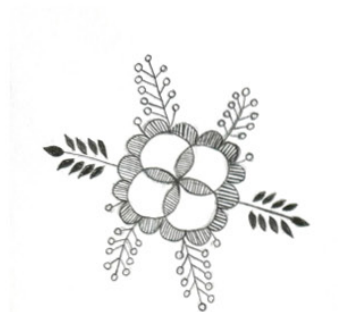
Lokace umístění návrhu díla:

Veřejný prostor města

Celkovým konceptem práce s opavskými výšivkami je aplikovat jejich kresbu na nejrůznější místa ve městě. Jejich podobou zkrášlovat neatraktivní zákoutí, ale třeba i na rušná veřejná prostranství nenápadně aplikovat kousek připomínky této naší historie a tradice.

Zdobení lineárními a plošnými ornamentálními prvky volně inspirovanými folklorní výšivkou z Opavska se tak v černobílé, barevné či světýlky obohacené podobě může objevit na dlážděných chodnících, betonových cestičkách v parku, patnících, lavičkách, v lemování stromů, omítkách domů, na schodišti... variant a míst k otevřenému diskurzu.

Skici návrhu díla – krajky

Martina Minařík Pavelková

Krajkové parazitky

Nákres

Skica lineární kresby

LED bodové světla
- dle specifikace návrhu, místa
a možnosti elektrifikace

Materiál a instalace díla

Na vybraná veřejná místa (zpevněné plochy – kamenina, betonová dlažba, asfalt... případně jiné specifikace) se podle autorského návrhu rozvrhne kresba, která se do hloubky cca 1 cm vyfrézuje, zaizoluje a vylije epoxidovou pryskyřicí (černá či barevná).

Pro osazení kompozice světelnou soustavou, bodovými světly do exteriéru, vyžaduje hlubší voděodolné pouzdro a elektrifikaci místa.

Udržitelnost a péče o dílo

Počítá se s opotřebením časem, vlivem počasí i lidským používáním (obzvláště pak na plochách určených k chůzi). Dále bude zcela běžná péče o externí bodové LED osvětlení vsazené do ornamentu.

Bud' silná, Bud' světlo, Bud' Láska

BUĎ SILNÁ
BUĎ SVĚTLO
BUĎ LÁSKA

1.7 - 10. 9. 2022

Katedrála Nanebevzetí P. Marie a sv. Jana Křtitele, Sedlec, Kutná Hora

Martina Minařík Pavelková je vizuální umělkyně, malířka a performerka, která se věnuje i umění ve veřejném prostoru. Od roku 2017 se zaměřuje na figurální malbu. Převážně velkoformátové obrazy s precizní kompozicí, subjektivně zvolenou barevnou škálou a bravurní technikou, zachycuje společnost kolem sebe v sériích. Generace jednorožců se věnovala malým dětem, které se hledají v nepřiměřeném množství nejen vizuálních informací a ztrácejí tak podobu nevinného dětství předcházející generace. V průběhu šesti let se v autorčině tvorbě začínají objevovat dospívající figury, které hledají svoji vlastní identitu. Často je nalezneme v prostředí, které je skryté, pro ně bezpečné. Je to prostor, kde mohou vyjádřit sami sebe. Přesto jejich prázdný pohled a tvář bez výrazu či emoce naznačuje, že to může být pouze touha a sen, který si realizují za zavřenými dveřmi a venku nasazují masku, kterou po nich společnost vyžaduje.

Nejnovější tvorba je silně ovlivněna autorčinými zkušenostmi a událostmi, které se odehrávají od začátku března roku 2022 a které zasáhly celý svět. Série portrétů zachycuje tři generace. Zaměřuje se na dívky, slečny a ženy. Vyobrazuje lidskou sílu, odhodlanost, naději a lásku. Skrze moderní pojetí portrétů, které odráží dnešní rychlé zachycení momentů, ale i umělé pózování před mobilem vyjadřuje silné výrazy ve tvářích, kde se mísí smutek a odhodlání. Celá série je propojena barevnými tóny a folklórním květinovým dekorem. Autorka do výstavy zakomponovala genius loci sedlecké katedrály a vytvořila tři jedinečné objekty, které jsou inspirovány Santiniho prací se světlem.

Vernisáž výstavy

Nataša, Tasiija, Zlataya a Varvarka / akryl na plátně, 220 x 180 cm, 2023

Olya / akryl na plátně, 150 x 120 cm, 2023

Angelka a Saša / akryl na plátně, 150 x 120 cm, 2023

Natalia / akryl na plátně, 115 x 85 cm, 2023

Katja a Nikita / akryl na plátně, 115 x 85 cm, 2023

Vika / akryl na plátně, 70 x 55 cm, 2023

Nataša a Kiril / světelná instalace, kombinace materiálů, 120 x 85 x 105 cm, 2023

Liza / světelná instalace, kombinace materiálů, 105 x 60 x 60 cm, 2023

Veronika / světelná instalace, kombinace materiálů, 75 x 55 x 65 cm, 2023

FREI

FREI

17.6 - 14. 8. 2022

Martina Minařík Pavelková, Václav Minařík, Tomáš Vrána

host: Marek Bartoš

Výstava FREI mapuje tvorbu lidí, které spojilo dohromady jedno místo. Před dvanácti lety objevil Vašek Minařík prostor bývalé továrny nábytku na Krnovské ulici. Společně s Pavlem Havrlantem a Tomášem Vránou v této staré fabrice založili multikulturní prostor a grafické studio Gottfrei. Po necelém roce, na prvním pořádání Opavského sympozia, těmto „bezbožným“ (*GOT=BŮH, FREI=VOLNÝ) vtrhla do života, a některým nejen do toho uměleckého, Martina Pavelková. Nějaký čas v tomto uskupení zůstali. Prostor Gottfrei, stejně jako jeho obyvatelé, se časem měnil a rostl. Uskutečnilo se tady nespočet výtvarných symposií, výstav, besed, koncertů různých žánrů a také, dnes už tradiční hudební festival FreiPlatz (ve spolupráci s Tomášem Feikem). Vznikla zde platforma pro setkávání lidí, kteří chtějí objevovat, experimentovat a tvořit. V současné době je v prostorách areálu otevřená také umělecké studio pro mladé umělce, ve kterém Martina připravuje například k talentovým zkouškám na střední a vysoké umělecké školy.

Společným pojítkem pro autory je nejen místo, ale také potřeba reagovat na aktuální společenské a politické dění v regionu, v Čechách, ale také ve světě skrze uměleckou tvorbu. Jejich společné projekty bylo možné pravidelně vidět na festivalu Landscape, který se zabývá uměním ve veřejném prostoru. Posledním společným dílem byla série betonových soch s názvem Koněvmen. Ta reagovala na odstranění sochy maršála Koněva z dejvického náměstí. Instalace trpasličích soch bude k vidění na výstavě v Domě umění. Martina Minařík Pavelková, vizuální umělkyně, malířka a performerka představí, kromě starších prací, svoji největší sérii maleb dotýkající se současné společnosti a jejího vnímání skrze rovinu dětských pravd, křivd a nesplněných snů a v dospělém světě. Václav Minařík, který se věnuje převážně grafice, virtuální a augmentované realitě a pořádání kulturních akcí vystaví retrospektivu své výtvarné tvorby doplněnou o nová díla. Tomáš Vrána se věnuje grafickému designu, programování a odprezentuje svoji volnou malířskou tvorbu. Jako hosta si trojice přizvala známého fotografa Marka Bartoše, který vystaví soubor fotografií ze své volné autorské práce.

Na první pohled toho nemáme moc společného. Alespoň co se tvorby týče. Každý si žijeme ve svém uzavřeném světě, někdo na větším snovém obláčku. Jsme tři solitéři. Ale naše práce má tendenci navzájem se ovlivňovat. Byť třeba jen v nočních diskuzích. Někdy z toho vznikne skvělá spolupráce. Jsme přátelé, kteří k sobě nacházel cestu někdy oklikami, ale které vždy pojilo silné pouto jednoho prostoru. Gottfrei.

Každý z nás se tady nějaký čas ukrýval a každý tady našel útočiště. Gottfrei vždycky znamenal svobodu, volnost a my jsme si, koneckonců, z něj udělali domov. Podivný, možná pro některé bohémský, ale náš. To místo, atmosféra a v neposlední řadě lidi, které tento prostor přitahuje, nás nutí vymýšlet a tvořit nové věci a projekty. Jsou to osobní stínadla. Je to takový náš malý „Berlín“. -Martina

Martina Minařík Pavelková,

vizuální umělkyně, malířka a performerka představuje část série, která vznikla v roce 2017 a byla součástí sólo výstavy Generace Jednorožců. Zde se na obrazech začaly objevovat dětské figury, světlé barvy se symboly a odkazy na dětský svět.

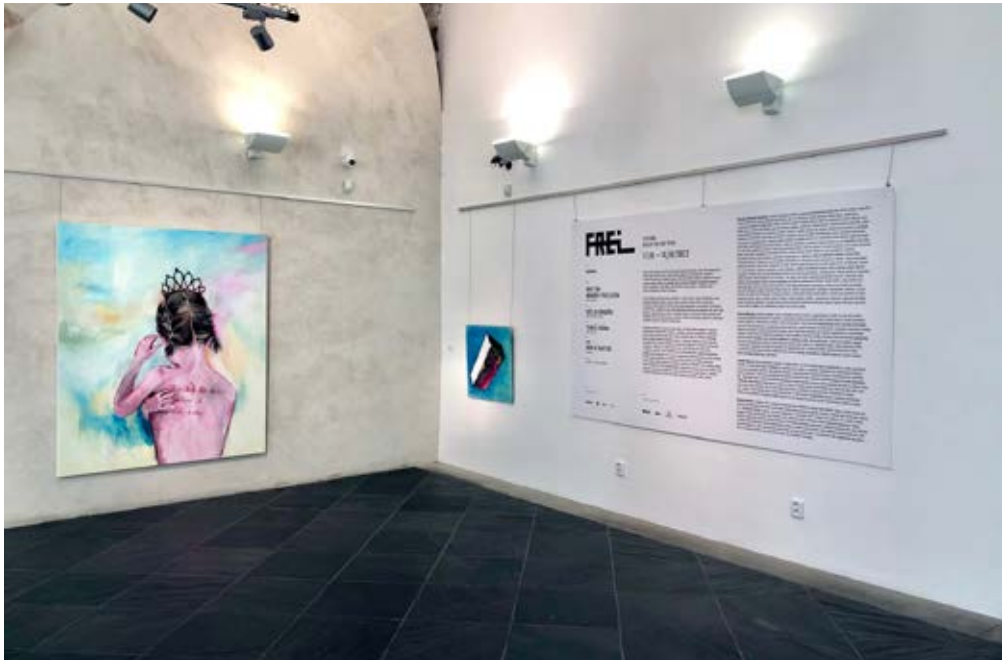
Autorka zachytila moment lidských bytostí, které se narodily do tohoto světa po roce 2000, kdy se v našich podmínkách mají děti většinou nejlépe, jak to jen v historii kdy šlo. Nadstandardní podmínky, nepřeborné množství informací a ani možnost cestovat a vybrat si cokoliv nenese jen pozitiva. Dětský svět je křehký a potřebuje průvodce na cestě růstu, objevování, poznávání a dospívání. Ten je ale těžko dohledatelný, když v současné zahlcenosti a rychlosti je i dospělý jedinec zmatený a často ztracený. V průběhu pěti let se v autorčině tvorbě začínají objevovat dospívající figury, které hledají svoji vlastní identitu. Často je nalezneme v prostředí, které je skryté, pro ně bezpečné. Je to prostor, kde mohou vyjádřit samy sebe. Přesto jejich prázdný pohled a tvář bez výrazu či emoce naznačuje, že to může být pouze touha a sen, který si realizují za zavřenými dveřmi a venku nasazují masku, kterou po nich společnost vyžaduje.

Nejnovější tvorba je silně ovlivněna autorčinými zkušenostmi a událostmi, které se odehrály začátkem března 2022

a ovlivnily celý svět. Přestože se na první pohled může zdát, že v obrazech je více optimismu a radosti, čemuž dopomáhá světlá až pastelová paleta barev, nenechme se mýlit. Mnohá pozadí připomínají ne tolik známý obraz od Williama Turnera The Fall of Anarchy. Pokud se podíváme na obraz Rebeka, uvidíme zde několik konotací, které autorkou nebyly vědomě zamýšleny. Turnerův obraz je pravděpodobně součástí série jezdců apokalypsy a zobrazuje smrt. Obraz Rebeka je umírněný, světlý, pastelový. Malá jezdka je na odrážedle, bez výrazu, bez tváře, zahalená pastelovými barvami, které přes svoji zářivost v nás vyvolávají neklid a určitě nepoukazují na klidné a bezstarostné dětství. Obraz Delfíni z pěny dívčích snů zobrazuje dívku, která by mohla vystoupit přímo z díla Diega Velazquéze Las Meninas. Také se zde díváme do pokoje, který není běžnému člověku přístupný. Mladá dívka se zaobírá nepodstatným, kýčovitým, nafukovacím delfínem z poutě.

Autorka zde stejně jako Velazquez zachycuje moment v soukromém životě mladé slečny a využívá zde zrcadlení ne skrze odrazovou plochu, ale ve zdvojení postavy. Nevíme, zdali se jedná o dvojče, rozpolcenost osobnosti, vyobrazení druhého nebo o imaginární přítelkyni. V každém obraze Martiny Minařík Pavelkové nalezneme neklid. Zaplaví nás pocit, kdy víme, že něco není v pořádku, ale nedokážeme přesně určit, kde je chyba.

kurátorka: Radka Zahradníková

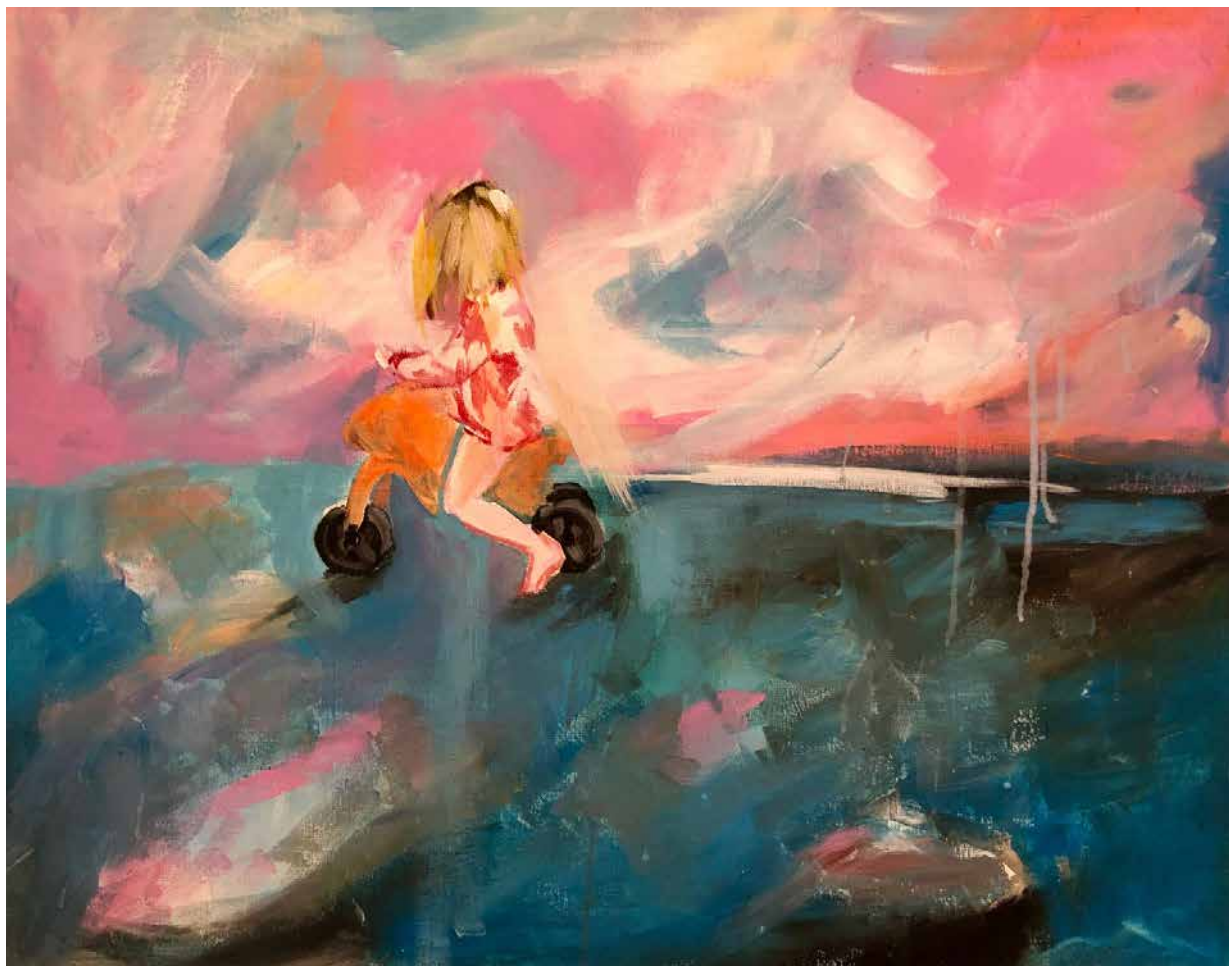
Delfíni z pěny dívčích snů, 100 x 90 cm, 2022

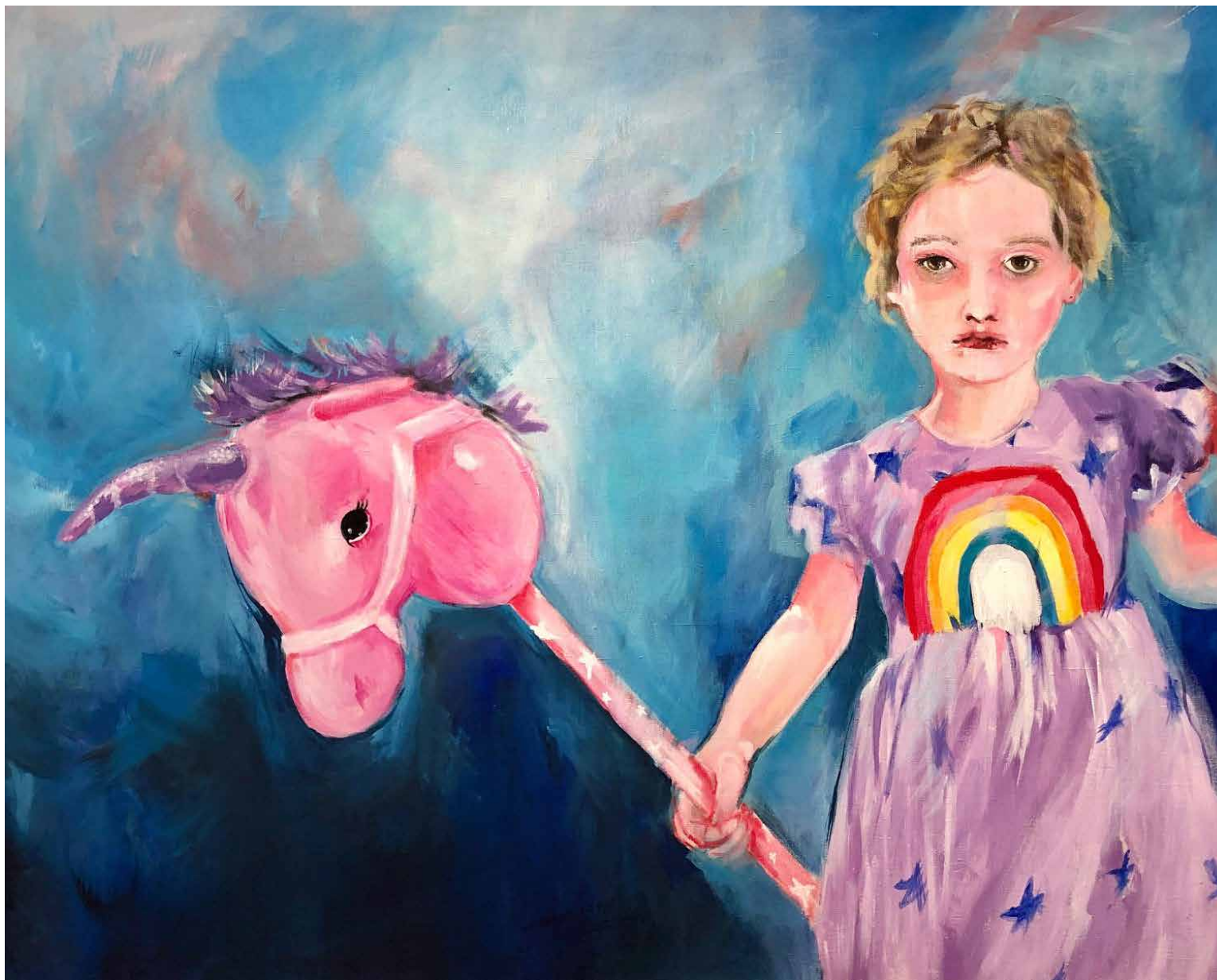
Dcerka / akryl na plátně, 70 x 55 cm, 2022

Milá babičko tečka / akryl na plátně, 175 x 150 cm, 2022

Rebeka / akryl na plátně, 55 x 70 cm, 2022

Malá žena, krotitelka bájných zvířet / akryl na plátně, 130 x 100 cm, 2022

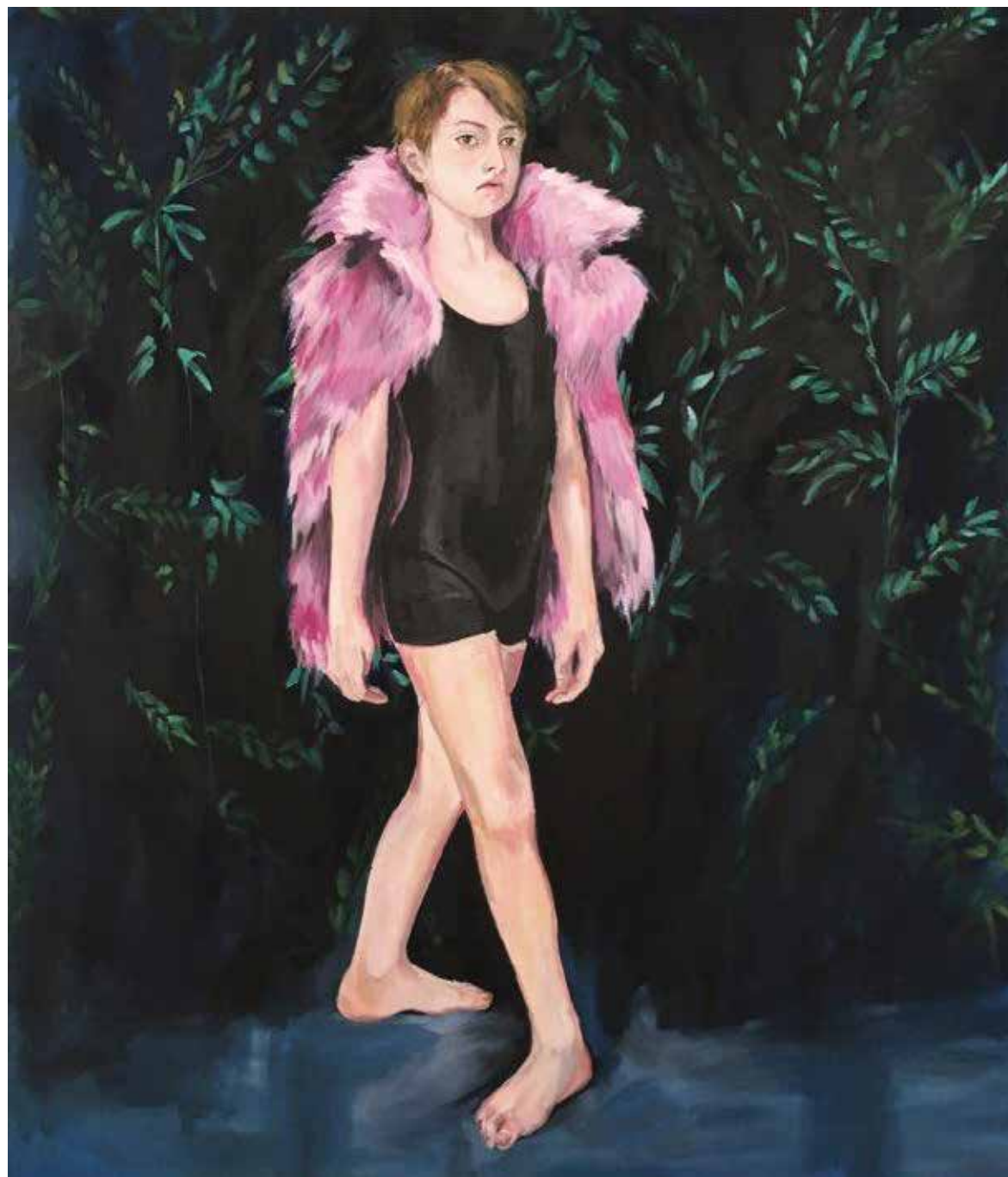

Princeznám se přece nelže / akryl na plátně, 150 x 120 cm, 2022

Мáмина лáска – Mariupolská madona / mix média na plastu, 90 x 100 cm, 2022

OBRAZ BYL VYDRAŽEN NA DOBROČINNÉ AUKCI FAVU – ART PRO UKRAJINU II.

Russian boy / akryl na plátně, 160 x 130 cm, 2020

Esqueleto de niña / akryl na plátně, 100 x 70 cm, 2018

Lenka / akryl na plátně, 115 x 85 cm, 2018

Generace jednorožců

Dnes si chci ukrást každou další neprožitou chvíli v nejčistší fázi lidské existence. Nesvírat rty, zavřít oči a uvolnit čelist. Nikdy potichu nebrečet do polštáře, když se setmí. Chci se smát, když vidím hořet duhu a padat mraky. Pochybovat o téhle mizerné generaci jednorožců, zkoumat informační hodnoty zatížené estetickým dojmem a v nevinnosti zase spatřit potřísněnou čistotu. Svět provokativní přitažlivosti a pozláter v narušeném prostoru. Chci se zase zamilovat do roviny vlastního uvědomění si a pomíjivosti a posbírat trochu odvahu k přijmutí svých rozhodnutí. Možná jen balancuju na rovině slušnosti a polemizuju o vkusu a kýči. Možná jen příliš daleko skáču za hranici intimity a hraju si s křehkostí lidského začátku. Teď mě to ale baví, a zítra třeba budu zase hledat aspoň jednu kapku vína v tom ztraceném moři krve. Na cestě do pekla je prázdné.

Ve své práci, ať už jsou to malby, kresby, fotografie nebo instalace mě zajímá narušená nedotknutelnost nevinnosti. Na chvíli utéct do člověkem zničených představ dětských snů a přemýšlet nad tím, jestli pořád spím.

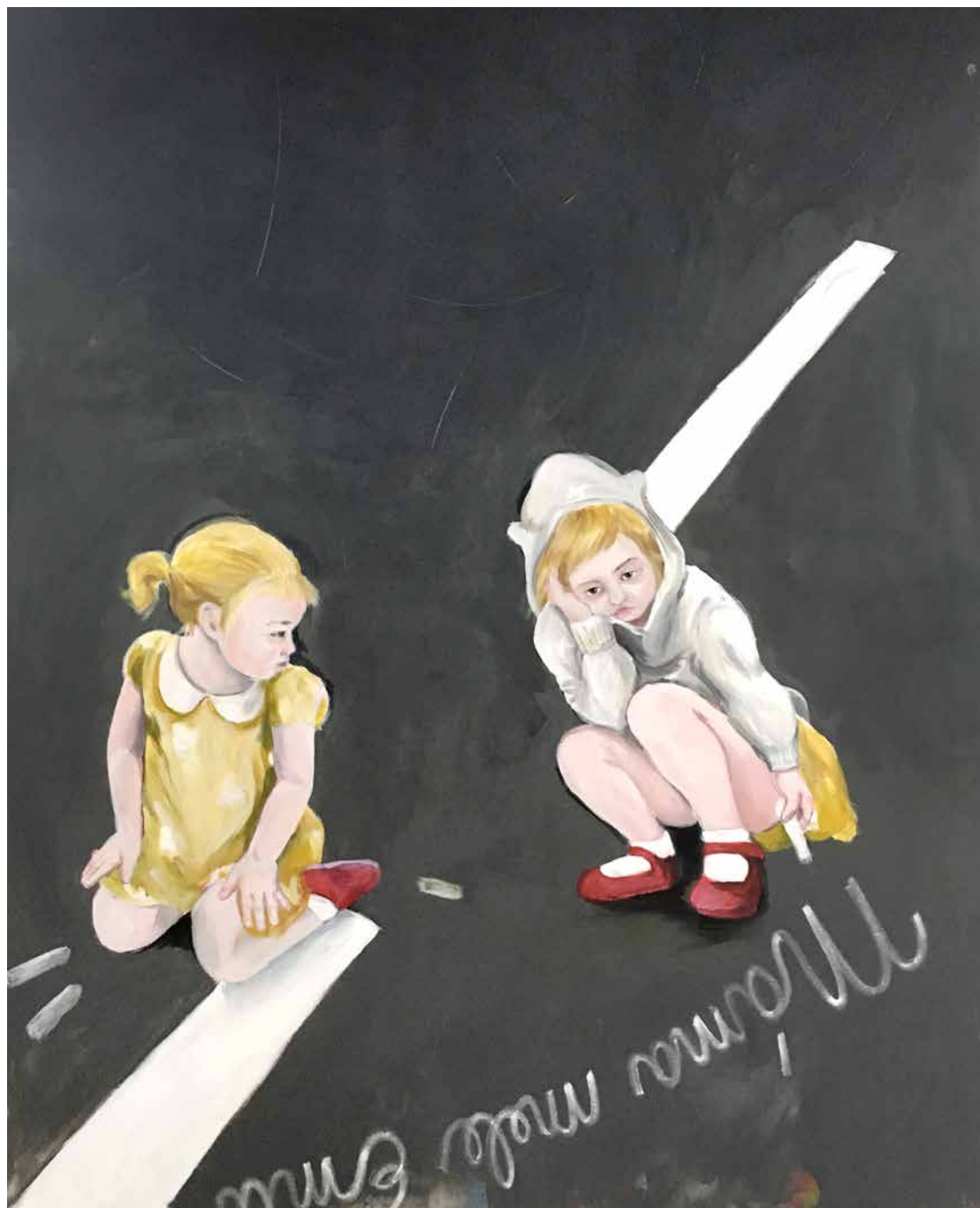
z cyklu: Generace jednorožců / Chci přemýšlet nad tím, jestli pořád spím / akryl na plátně, 140 x 110 cm, 2017

z cyklu: Generace jednorožců / Z mizerné generace / akryl na plátně, 130 x 110 cm, 2017

z cyklu: Generace jednorozců / Dětství, které nebylo / akryl na plátně, 220 x 180 cm, 2017

z cyklu: Generace jednorožců / Máma mele Emu / akryl na plátně, 220 x 180 cm, 2017

z cyklu: Generace jednorožců / Domeček pro panenky / akryl na plátně, 220 x 180 cm, 2017

z cyklu: Generace jednorožců / A v noci spadne duha / akryl na plátně, 180 x 220 cm, 2017

z cyklu: Generace jednorožců / Děti z blankytu / akryl na plátně, 120 x 160 cm, 2017

z cyklu: Generace jednorožců / Swing Spring / instalace, GASK Kutná Hora, 2017

z cyklu: Generace jednorožců / Swing Spring / instalace, GASK Kutná Hora, 2017

Láska je, když seš kurva!

Jedná se o polemiku na hraně lidské čistoty a civilizační špíny. Balancování v rovině přitažlivosti a chtíče, druhu pouhého soucitu. Někdy až hlubokým skokem za hranice intimity a nehmatatelným projevem síly či naopak slabosti, zastoupeným v našem těle. Každý sval má svou perfektní designovou funkci, každý kousek tkáně je dokonale nervově zakončen. Lidské tělo je jen hmota. Kus masa a krve obalený citem. I nepatrným narušením této vnější skořápky, tedy naší tělní schránky, vznikne maximální nerovnováha, se kterou se musíme my i naše okolí vnitřně i navenek vyrovnat.

V projektu „Láska je, když seš kurva!“ jsem na šest vybraných lidských objektů vmanipulovala část jiné biologické formy, jiné živočišné tkáně. Vznikl nový designový vjem, nové tělní vnímání přesně určené konkrétnímu objektu, ovšem bez citového propojení. Nebo ne? Mluvíme-li o násilném přijetí cizího „já“ a následném splynutí či ztotožnění se s naším bytím, můžeme jej vnímat jako náš emocionální počin i přesto, že postrádá nervové buňky? Dokáže být soužití s cizím předmětem, mrtvým kusem těla natolik silné, aby došlo k takovému emotivnímu procesu?

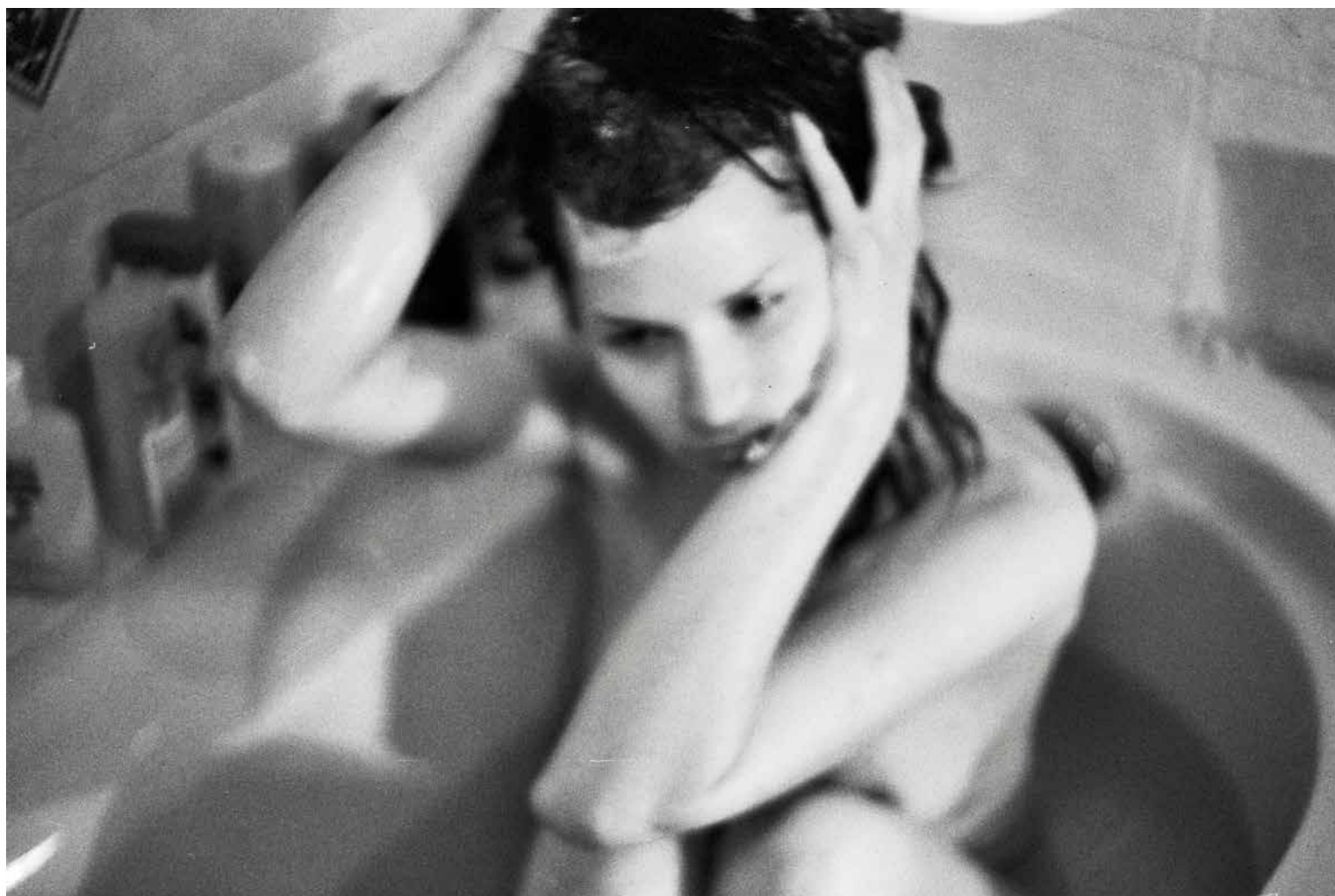
Když dokážeme jednoduše definovat lásku jako souhrn hormonů naším mozkem vyplavovaných, přinejmenším v prvních fázích zamilovanosti, proč bychom nemohli její třetí stupeň, čili oddanost, považovat za vztah zcela rozumný, jedincem na danou situaci pohlížející s určitým odstupem, leč s projevem náklonnosti? A snad právě tato třetí fáze může vysvětlit jeden z pohledů vnímatelnosti cizího elementu.

S každým ze svých objektů jsem po dobu soužití s předmětem byla a každou jejich chvíli zachytila v podobě analogových snímků. A tímto čistým dokumentárním ztvárněním čas společně strávený zaznamenala. Žila jsem v tetovacím salónu Miss tattoo Prague, přespávala na vysokoškolských kolejích se studentkou soudního znalectví, hladila nenarozenou holčičku přes břicho maminky, doprovázela první krůčky malé Natálky, pár hodin sledovala uplynulý život za okny, a snad nejhůř, byla jsem sama se sebou. Ale stejně jak individuální je každý z vytvořených předmětů, tak jedinečný je přístup a forma zachycení soužití u každého z nich.

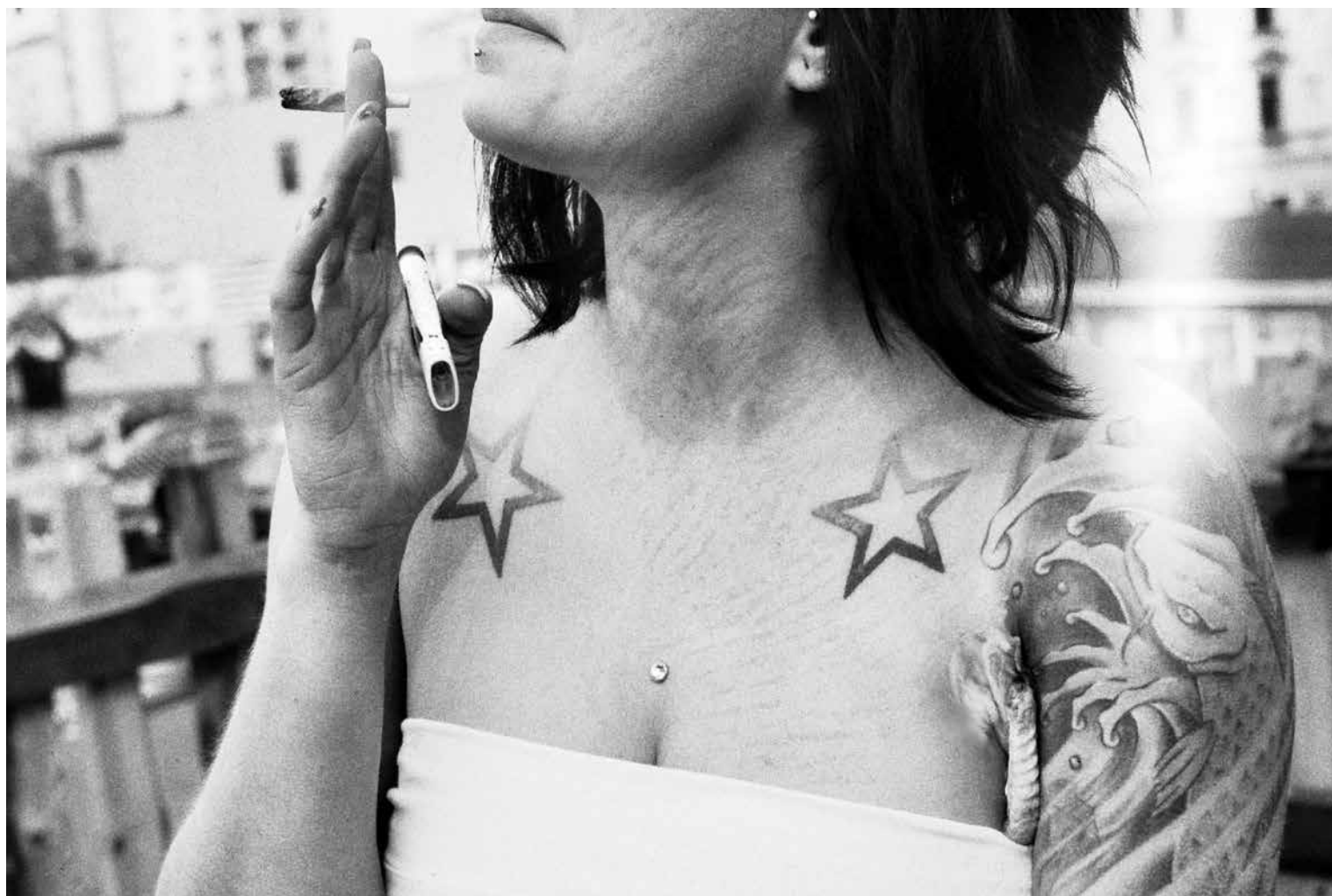
Cyklus emocionálního procesu doplňují odňaté elementy sledovaného objektu, exponáty muzeálního charakteru v čirém chemickém skle, naložené do roztoku ethylenu. Posledním doplňkem je celkový procesuální záznam ve formě digitálních fotografií a textové dokumentace práce. Zkus cítit něžné doteky dlaně, co Tě hladí, ale neroste z tvé paže. Zkus se vášnivě líbat rty, které neumí vyslovit tvé jméno. Zkus milovat, když to srdce, co tluče, nezná ozvy Tvé hrudi.

„Kdo řekl, že láska je slepá? Ta jediná vidí dobře: objevuje krásy, kde druzí nevidí nic...“

-André Frossard

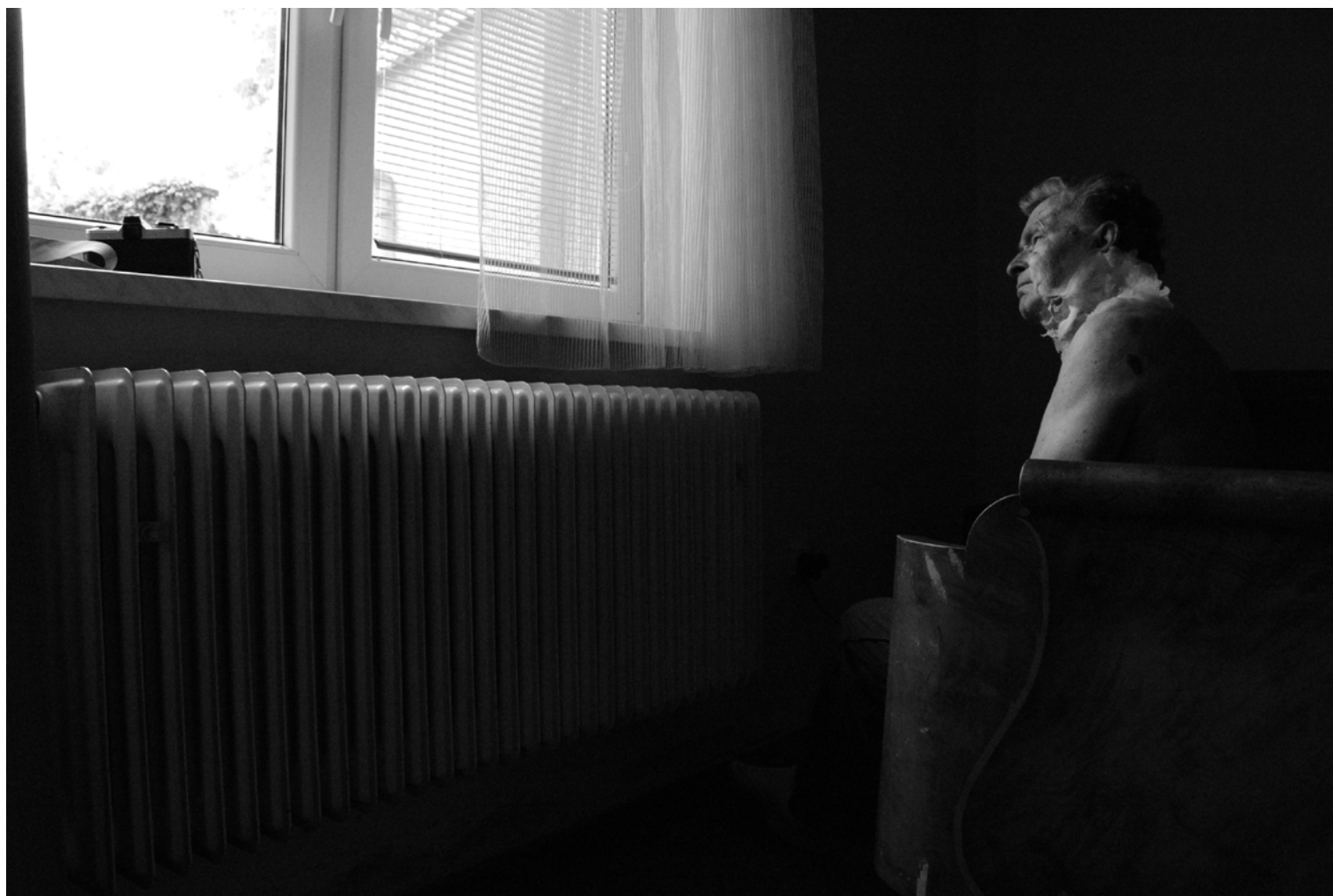
z cyklu: Láska je, když seš kurva! / Martina / analog. fotografie, 2012

z cyklu: Láska je, když seš kurva! / Tereza / analog. fotografie, 2012

z cyklu: Láska je, když seš kurva! / Katarína / analog. fotografie, 2012

z cyklu: Lásky je, když seš kurva! / Vladimír / analog. fotografie, 2012

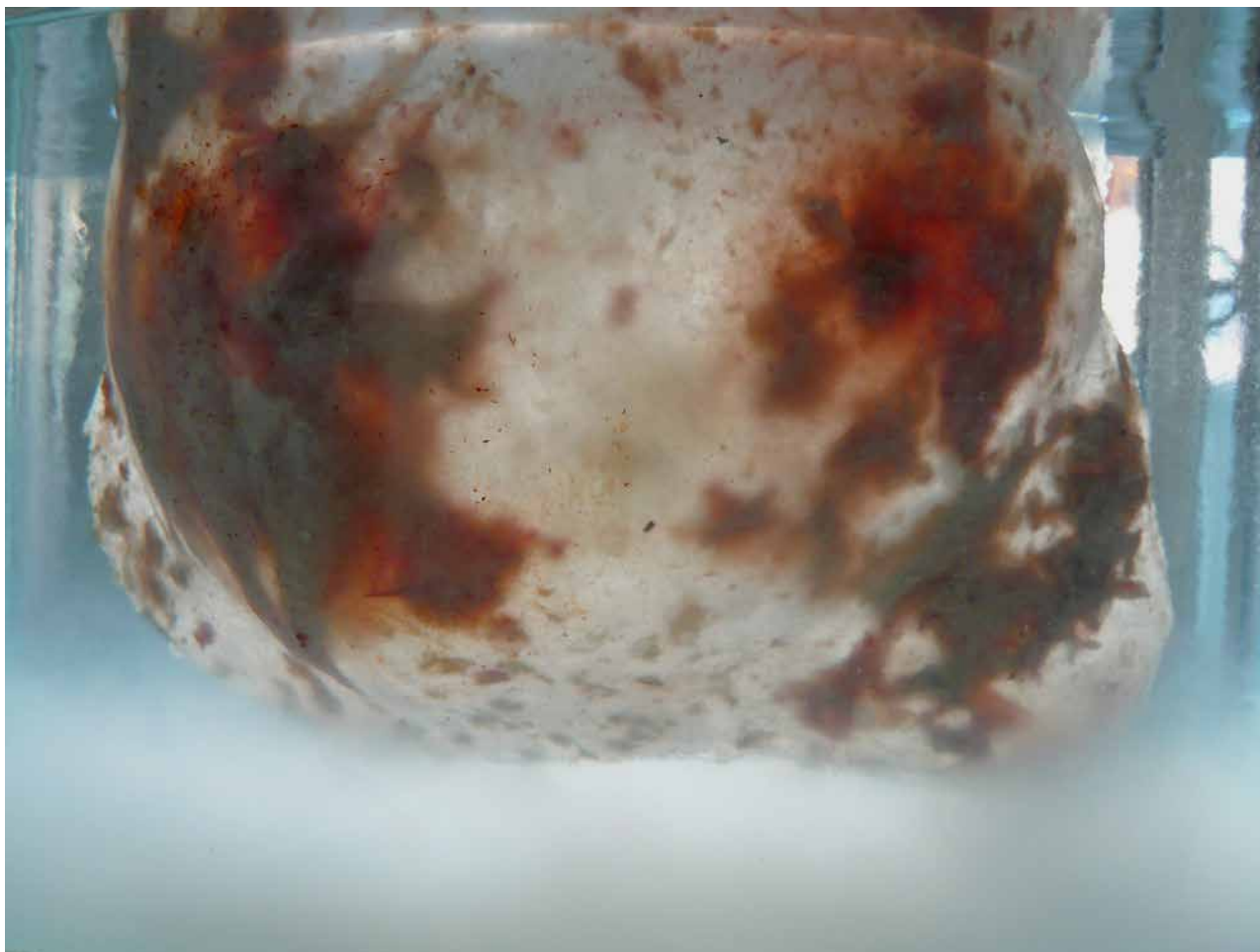
z cyklu: Láska je, když seš kurva! / Vladimír / analog. fotografie, 2012

z cyklu: Láska je, když seš kurva! / Hana / analog. fotografie, 2012

Láska je, když seš kurva! / pohled do expozice, Galerie Obecního domu, Opava, 2012

Láska je, když seš kurva! / instalace, mix média (rybí maso, pryskyřice, líh), 2012

Ještě jedno ráno pro Emmu

Chci se bavit o kýči, nevkusy a vkusu, někdy chci skákat hluboko za hranice intimity a neodmyslitelně se vžívat do role prodejné děvky. Nebaví mě brát život takový, jaký je. Tak jdu často hlavou proti zdi a zkoumám informační hodnoty zatížené estetickým dojmem. Chci svět přitažlivosti, svět provokativní a lákavý, svět pozlátek v době prolévání krve. Chci bojovat za každé ráno, za každou další chvíli, kterou si můžu ukradnout. Kterou pro Ni můžu ukradnout. Ten čas, který se nedostává, vrátit zase na začátek a všechno to udělat stejně. Asi jde jenom o dočasné sjednocení vkusu. Dneska mě to baví. Ta nebeská čistota v podobě Jezulátka na gotickém klíně a zlatý medailonek na krku mé babičky. A zítra chci alespoň jednu kapku vína v tom zatraceném moři krve.

Ještě jedno ráno pro Emmu / instalace, mix média, Galerie Umakart, Brno, 2015

Ještě jedno ráno pro Emmu / instalace, mix média, Galerie Umakart, Brno, 2015

DALŠÍ DÍLA

Umělecký dialog, akce absolventek ATD FaVU, 2018

Nosferatu, dvě performance, 2011, Kraków, Zakopaná

Urban Bloom - Parazit / LandScape festival / instalace ve veřejném prostoru / ve spolupráci s MgA. Janem Ermisem, 2016